

Burca és maltractament

Sebastià Alzamora

L'Ajuntament de Lleida aprova avui una regulació de l'ús del vel integral a la via pública d'aquesta ciutat (es prohibeix la burca i el nicab als locals públics, però no al carrer) i, com era de preveure, s'ha armat un cert ball de bastons. Els defensors (i les defensores) de la burca addueixen que prohibir-ne l'ús va contra la llibertat de les persones i que les dones que porten tal vestimenta ho fan voluntàriament. Dos arguments força curiosos, alabat sia Al·là.

En primer lloc, em sembla que hauríem de matisar si les dones que vesteixen burca o nicab ho fan voluntàriament o només s'ho pensen. Hi ha moltes dones maltractades convençudes que el seu marit les estima i que els pega "*lo normal*", com va dir una d'elles en una ocasió cèlebre. Que una dona es pensi que accepta voluntàriament i per amor compartir la seva vida amb un manso que l'atonyina no vol dir que tal situació sigui acceptable. L'anul·lació de la voluntat i del criteri propi en les víctimes de maltractaments i vexacions, sobretot si aquestes són reiteratives i continuades en el temps, és un fenomen que està més que estudiat. I quan veiem una d'aquestes dones que circula enterrada en vida dins aquella mena de mortalla monstruosa, no estem veient res més que una dona maltractada. Convençuda que vesteix així perquè ella vol, no cal dir-ho. Sense tenir en compte, però, que es guardarà molt de vestir d'una altra manera perquè a casa hi té un collons de porc que l'allisarà de mala manera si prova de fer-ho. I sense tenir en compte, tampoc, que ha crescut i s'ha educat (és un dir) dins un entorn que li ha ensenyat que als homes en general, i al marit en particular, se'ls deu obediència cega. No sé què en pensen, els defensors (i, sobretot, les defensores) de la burca d'un sistema cultural en què l'adulteri femení, per posar només un exemple, pot arribar a ser castigat amb la mort per lapidació.

El mateix es pot dir sobre la llibertat de les persones. És cert que tots els individus som lliures per fer el que vulguem, fins i tot per autodestruir-nos. Però en aquest cas no estem davant d'un problema de llibertats sinó d'una forma d'esclavatge, que és exactament el contrari. No hi ha d'haver cap problema perquè tothom dugui al damunt els símbols religiosos que li vingui de gust, tant si es tracta d'un crucifix, com d'un mocador al cap, com d'una estrella de David. Ara bé, la burca i el nicab no són símbols religiosos, sinó instruments de dominació pura i simple. Per molt que elles mateixes no en siguin conscients, les dones que porten aquestes peces de roba són persones humiliades i agredides en la seva dignitat.

Amb tot el que ha costat arribar, a Occident, a una situació de respecte i igualtat per a les dones (encara millorable, i tant, però clarament a anys llum de l'obscurantisme islamista) seria manicomial que ara retrocedíssim en nom d'una noció del respecte a la diversitat cultural falsa o mal entesa. Amb l'anuència, per a més inri, dels mateixos (i, sobretot, les mateixes) que fan mil escarafalls si una dona surt nua en un anunci (tot i que aquesta sí que actua voluntàriament) i en canvi defensen la burca com un signe d'identitat cultural. Maltractar una dona no és cultura, és maltractar una dona. I a la nostra societat, això no tan sols no es tolera, sinó que és castigat per llei.

Notícia publicada al diari AVUI, pàgina 3. Divendres, 28 de maig del 2010